

Natalie
Sumner
Lincoln

**PŘÍPAD
TREVOR**

Splendidum družstvo

PŘÍPAD TREVOR

NATALIE SUMNER LINCOLN

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

PŘÍPAD TREVOR

Copyright © Natalie Sumner Lincoln, 1912

Cover © Edmund Frederick, 1919

Translation © Tereza Novotná, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-201-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-202-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-203-1 (PDF)

Podle amerického originálu *The Trevor case by Natalie Sumner Lincoln*, přeložila Tereza
Novotná.

Obsah

TVÁŘÍ V TVÁŘ
TAJEMSTVÍ SEJFU
U MACALLISTERŮ
VÝSLECH
PEČETNÍ PRSTEN
ŠOKUJÍCÍ VÝPOVĚĎ
KOLA V KOLECH
VÝZVA
"HLAVNÍ 6"
NÁVŠTĚVA U PREZIDENTA V BÍLÉM DOMĚ
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI
KLEPY
HROZBA
THE BLACK HAND
ŽÁDOST O RUKU
HRA S OHNĚM
SPIKLENCI
PROZRAZENÍ
OKOLNOSTI SE VYJASŇUJÍ
VRHÁNÍ SÍTÍ
SITUACE KOLEM VRAŽDY ZAČÍNÁ HOUSTNOUT
ODHALENÍ
NEČEKANÉ SHLEDÁNÍ
Životopis - Natalie Sumner Lincolnová

TVÁŘÍ V TVÁŘ

Známý, velmi slabý zvuk škrábání přerušil ticho. Pak se otvorem v okenní tabulce protáhla ruka; obratně odpojila poplašné zařízení proti vloupání a prsty zašmátraly po západce okna. Křídlo se jemně zvedlo a na hvězdami ozářené obloze se na vteřinu rýsovala postava muže, který bezhlučně proskočil oknem na schodišťovou plošinu.

Několik okamžiků se krčil za těžkými závěsy, ale jeho vstup byl příliš tichý na to, aby probudil spící domácnost. Vetřelec si dodal odvahy a díky tichu, které ho obklopovalo, se plížil po schodech dolů, prošel širokou halou a zastavil se před dveřmi po levé straně. Opatrně otočil klikou a vstoupil do místnosti.

V těžkém tichu slyšel vlastní dech, když se prodral ke dveřím a pak bleskově osvětlil okolí elektrickou svítilnou. Místnost byla až na masivní kancelářský nábytek prázdná. Spokojený s touto skutečností neztrácel vetřelec čas a bezhlučným krokem a rychlostí kočky se vrhl přes místnost ke dveřím něčeho, co byla zřejmě komora. Nebyly zamčené, a když se po jeho doteku odklopily, objevila se přední strana velkého trezoru.

Vetřelec si posvítil tam, kde by to bylo nejúčinnější, a zkusil zámek trezoru. Jeho bystrý sluch, naladěný na práci, nakonec

kombinaci vyřešil. S úlevou se zastavil, aby si utřel zpocenou tvář a upravil masku.

„Mám štěstí,“ zamumlal, „že ten sejf je staromódní. Už takhle mi to zabralo tři čtvrtě hodiny a čas je drahý.“

Velké dveře se bezhlučně pohnuly zpět na naolejovaných pantech a vetřelec popadl elektrickou svítilnu a naplno obrátil její paprsky na vnitřek trezoru. Na vteřinu zářivě svítila, a pak v jeho bezvládné ruce potemněla.

Bože na nebesích! Co to je?! Byla to nějaká fantazie, kterou vyvolal jeho vzrušený mozek. Jeho silná vůle se zoufalým úsilím přemohla jeho chřadnoucí smysly. Pomalu zvedl světlo k té děsivé věci, která se krčila těsně u vchodu.

Z očí do očí na sebe hleděli – živý a mrtvý! Vetřelec za maskou zalapal po dechu. Světlo opět zhaslo. Instinkt za něj ve stavu hrůzy udělal to, co rozum nedokázal. Rukou slepě šátral po dveřích sejfu a teprve když se zavřely se vzpamatoval.

Tiše, jak přišel, tak i zmizel.

TAJEMSTVÍ SEJFU

„Pomoc! Vražda! Vražda!“

Zlověstný výkřik se rozlehl domem.

Generální prokurátor, který seděl u snídane, naproti sobě měl dceru a u lokte denní tisk, sotva si uvědomil tragické vyrušení, vyskočil ze židle, když se výkřik přiblížil a dveře se rozletěly – dovnitř vpadl jeho sekretář, ve kterého měl vždy velkou důvěru.

„Proboha, Clarku, co se děje?“ zeptal se a popadl rozrušeného muže.

„Otče! Dejte mu čas, je strašně rozrušený,“ prosila ho Beatrice, obešla stůl u snídane a položila mu svou teplou ruku na paži.

Wilkins, vždy netečný majordomus, pro jednu otřesený z klidu, spěšně pomohl Alfredu Clarkovi se posadit na židli, dal poloomdlenému muži vypít silnou whisky.

„To je trezor, pane,“ zalapal Clark po dechu a snažil se znovu ovládnout.

„Trezor?“ zeptal se nechápavě generální prokurátor.

„Ano, je tam – mrtvá!“

„Ona – kdo?“

„Paní Trevorová.“

„Moje žena?! Nesmysl, člověče, ona snídá ve svém pokoji!“

„Promiňte, pane,“ přerušil ho Wilkins. „Mary právě zase přinesla ták dolů. Říká, že klepala, ale nedočkala se odpovědi.“

Generální prokurátor a jeho dcera si vyměnili pohledy. Nebylo možné říct, kdo z nich je bledší. Beze slova se otočili a spěchali z místnosti. Sotva si všiml vzrušeného služebnictva, které se, přilákáno výkřikem, již shromáždilo v prostorné hale před dveřmi jeho soukromé kanceláře. Rychlým, rozhodným krokem přešel místnost a postavil se před dvoje otevřené dveře. Vyrazil ze sebe výkřik nevýslovné hrůzy. Na jeden strašlivý okamžik se místnost kolem něho zaplavila a v uších mu zařvaly tisíce niagarů.

„Otče?“

S prudkým úsilím se vzpamatoval. „Nevstupuj,“ řekl přísně krčící se dívce, která zůstala stát u dveří do haly. „Tohle není pohled pro tebe. Wilkinsi, okamžitě pošli pro doktora Davise. Clarku, zavři ty dveře a dohlédni, aby dovnitř nevstoupil nikdo jiný než doktor. Pak zavolej na oddělení, že tam dnes nepříjdu.“ Jeho rozkazy byly okamžitě splněny.

Generální prokurátor se otočil k trezoru, k té nehybné postavě, která bděla nad jeho věcmi. Krásnou tvář plně ozařovalo nelítostné světlo slunečného rána. Nádherné tizianovské vlasy, její největší chloubka, se jí kroutily kolem tvarované hlavy a večerní šaty s nízkým výstřihem byly sotva rozčuchané, jak se krčila na jednom kolenu a opírala se vahou o levou ruku, kterou měla přitisknutou na zárubni trezoru. Rty měla mírně roztažené a modré oči doširoka otevřené, zorničky značně rozšířené. Nebylo třeba nahmatat puls ani srdce; i tomu nejnáhodnějšímu pozorovateli bylo jasné, že je mrtvá.

Jeho krásná mladá žena! Edmund Trevor hlasitě zasténal a zabořil tvář do dlaní. Clark ho chvíli pozoroval v nešťastném tichu;

pak tiše přešel k oknu a vyhlédl nechápavýma očima do zahrady.

Velký dům z kropenatých cihel a kamene stál na jednom z nejmódnějších washingtonských nároží, na Massachusetts Avenue a Dupont Circle. Po jmenování generálním prokurátorem si ho Trevor vzal do dlouhodobého pronájmu. Vybral si ho z mnoha nabízených, protože byl na straně 20. ulice velmi hluboký, což umožňovalo, aby se obývací pokoj, knihovna a jídelna vzájemně otvíraly.

Vpravo od velké vstupní haly se nacházel malý přijímací pokoj a vzadu velká místnost ve tvaru osmiúhelníku s dlouhými francouzskými okny otevírajícími se do uzavřené zahrady, která se mu hodila pro jeho soukromé účely, jako pracovna. A obzvlášť ho těšil obrovský trezor, spíš trezor, který si majitel nechal postavit v jedné z velkých staromódních skříní. Generálnímu prokurátorovi se hodil při mnoha příležitostech.

Ticho přerušilo klepání na dveře.

„Doktor Davis, pane,“ oznámil Wilkins.

„Přišel jsem hned,“ řekl doktor a rychle přistoupil ke generálnímu prokurátorovi. Když mu oči padly na tragickou postavu, unikl mu zděšený výkřik a o několik kroků couvl. Pak se mu vrátily profesionální instinkty a zběžně si paní Trevorovou prohlédl. Když se zvedl z kolen, oči obou mužů se setkaly. Mlčky zavrtěl hlavou.

„Život je už několik hodin vyhaslý. Nastoupila smrtelná ztuhlost.“

Generální prokurátor polkl vzlyk. Rozum mu říkal totéž, když ji našel poprvé, ale on slepě doufal s nadějí.

„Můžeme ji odnést do jejího pokoje?“ zeptal se, jakmile dokázal ovládnout hlas.

Doktor souhlasně přikývl a s pomocí Clarka, Wilkinse a šoféra odnesli krásnou mrtvou mladou ženu do jejího pokoje.

Krátce nato se generální prokurátor vrátil do své kanceláře a společně s Clarkem prošli obsah trezoru. Právě dokončili svůj úkol, když do místnosti vešla Beatrice.

Beatrice Trevorová byla známou osobností společenského života v New Yorku, Paříži a Washingtonu. Byla vyšší než většina žen, měla skvělou postavu a nosila se s královskou grácií. Přísně vzato nebyla krásná, její rysy nebyly dostatečně pravidelné. Byli však muži a také ženy, kteří ji velmi obdivovali.

Matka jí zemřela, když jí bylo pět let, a až do svých osmnácti let žila sama s otcem. Pak potkal, dvořil se a získal krásnou cizinku, jejíž motýlí kariéra tak předčasně skončila.

„Otče, musím vědět, co se stalo.“

„Proč, má nejdražší?“ V obvykle netečném hlase generálního prokurátora zazněla hluboká něha, „myslel jsem, že ti to někdo řekl. Hélène si zřejmě šla do trezoru odložit své šperky a nějakým záhadným způsobem za sebou musela zatáhnout těžké dveře. Takto zamčená se udusila. Je to strašné...“ Hlas se mu třásl intenzitou emocí. „Ale – no, Wilkinsi, co se děje?“

„Přišel detektiv z velitelství, pane.“

„Detektiv! Cože, proboha – volal jsi jim, Clarku?“ Sekretář zavrtěl hlavou. „Ne? Tak ho pozvěte dál, Wilkinsi.“

Na muži, který vstoupil, nebylo nic, co by naznačovalo, že jde o detektiva; byl střízlivě oblečený, středního věku a nesl se s vojenskou vzpřímeností. Strávil pět let jako příslušník kanadské severozápadní jízdní policie a tato služba se na jeho vzhledu podepsala.

„Dobré ráno, pane generální prokurátore,“ uklonil se všem v místnosti. „Omlouvám se, že vás ruším, pane, ale dlouho vás nezdržím.“

„Posaďte se, pane...“

„Hardy – James Hardy, pane. Dnes ráno těsně před svítáním si O’Grady, který hlídkuje v této čtvrti, všiml, že se z vašeho dvorku vytratil nějaký muž. O’Grady ho okamžitě začal pronásledovat a chytil ho právě ve chvíli, kdy nastupoval do vlaku do New Yorku. Odvedl ho na nádraží a nechal ho pro podezření zavřít. Protože ten chlap měl u sebe kompletní sadu lupičského náčiní včetně masky, poslal mě sem náčelník, abych se zeptal, jestli vás někdo neokradl?“

„Ale ne,“ odpověděl generální prokurátor. „Právě jsem prošel svůj trezor a všechno je v pořádku. Nebo něco chybí, Wilkinsi?“ obrátil se k běloskvoucímu komorníkovi.

„Ne, pane, nic, pane,“ Wilkinsovi se zachvěl hlas a podíval se na detektiva vyděšenýma očima.

„Možná to zkusil a když zjistil, že jsou všechna okna zamřížovaná, vzdal se toho. Měl asi obavy, že to nezvládne. Já jsem...“ pokračoval generální prokurátor, ale jeho řeč přerušil vstup doktora Davise.

„Prý je tu nějaký detektiv.“ Generální prokurátor se uklonil a pokynul Hardymu. „Jste řádně akreditován?“ pokračoval lékař. Hardy si odhrnul plášť a ukázal odznak. „Řekl jste mu o smrti paní Trevorové?“

„Ne. Proč mluvit o té strašné nehodě...“

„To nebyla nehoda,“ lékařův hlas, ačkoli byl tichý, vibroval citem.

Generální prokurátor se napůl zvedl ze židle a pak se zase sesunul zpátky.

„Davisi,“ řekl téměř zuřivě, „víte, že Hélène se nějakou strašlivou nešťastnou náhodou zavřela ve vzduchotěsném trezoru a udusila se.“

Detektiv se zrychleným zájmem pohlédl na oba muže.

„Při bližším ohledání nahoře,“ řekl lékař pomalu, „jsem našel malou ránu pod levým prsem. Ránu zakrývala krajka jejích večerních šatů. Zbraň pronikla až k srdci a ona vnitřně krvácela. Paní Trevorová byla mrtvá ještě předtím, než ji uložili do toho trezoru.“

Detektiv přerušil děsivé ticho výkřikem: „Byla zavražděna?!“

Beatrice Trevorová beze slova padla v mdlobách k nohám svého otce.

U MACALLISTERŮ

Mnoho lidí volalo, ale jen málo z nich bylo pozváno na velkolepé zábavy paní Van Zandtové Macallisterové. Možná už jen proto byla její pozvání dychtivě vyhledávána a společenskými aspiranty vysoce ceněna.

V jejím pohostinném sídle na F Street se po více let, než si sama mohla pamatovat se scházeli na stejné úrovni oficiální, rezidenční i diplomatictí washingtonští hosté. Dělala tak přísné společenské rozdíly, že jeden nespokojený šplhoun o jejích večerních recepcích mluvil jako o “večircích vzkříšení” a toto označení se vžilo. Všichni obyvatelé Washingtonu se však o “madam” Macallisterovou, jak jí láskyplně říkali, hluboce zajímali. Byla to grande dame až po konečky prstů.

Při příležitosti sňatku své dcery s vévodou z Middlesexu uspořádala překrásnou svatební snídani. Svatba měla mezinárodní význam. Mezi hosty byl prezident, jeho kabinet a diplomatický sbor.

Paní Macallisterová stála v salonu zády ke dveřím jídelny a hovořila s prezidentem. Když komorník rozhrnul skládací dveře, dlouhý stůl pokrytý masivním stříbrem, porcelánem a sklem se pod tíhou prohnul. Ozvala se dunivá rána. Vyděšení hosté se na sebe

podívali. Paní Macallisterová ani neotočila hlavu, ale klidně pokračovala v rozhovoru s prezidentem.

Dveře se okamžitě zavřely, hosté se po vzoru své hostitelky vrátili k lehkému hovoru a smíchu a v pozoruhodně krátké době byl stůl uklizen a znovu prostřen a snídaně ohlášena. Když prezident s výrazem hlubokého obdivu nabídl paní Macallisterové rámě, zašeptal jí do ucha: „Jste úžasná, i když padá porcelán.“

Washingtonská společnost na tuto událost nikdy nezapomněla.

Paní Macallisterová měla poněkud jízlivý jazyk, ale pod jejím poněkud mrazivým zevnějškem bilo vřelé, velkorysé srdce. Její dobročinnost se nikdy neprojevovala na veřejnosti. Jen duchovní věděli, kolik rodin zásobovala v zimě uhlím. A mnoho chybuujících sester mělo důvod blahořečit jejímu jménu.

Paní Macallisterová netrpělivě pohlédla na hodiny – bylo dvacet minut po páté. Naklonila se dopředu a dotkla se elektrického zvonku vedle velkého otevřeného krbu. Byly dvě věci, které se jí hnusily – nechat na sebe čekat a polední večeře; první jí ničila nervy, druhá zažívání.

„Vrátila se slečna Margaret?“ zeptala se, když Hurley vstoupil s podnosem s čajem.

Než stačil komorník odpovědět, ozvaly se v hale rychlé, lehké kroky a pak se odhrnuly portýry.

Paní Macallisterová se uznale podívala na svou vnučku. Peggy se podobala spíš lidem svého otce a babiččino srdce k ní hrálo od chvíle, kdy jí bylo malé dítě bez matky svěřeno do něžné péče. Mladý otec, který nikdy nebyl příliš silný, svou mladou ženu dlouho nepřežil. Od té doby žila Peggy s babičkou sama ve staromódním sídle, které si před lety koupil její dědeček Macallister, když po

vypršení svého třetího funkčního období guvernéra Pensylvánie přišel žít do Washingtonu.

„Tak co, babičko, jdu pozdě?“ vřele paní Macallisterovou objala. Nikdy nestála v úctě před svou hrozivou babičkou, ale se vším vášnivým citem své milující povahy k ní vzhlížela a zbožňovala ji.

„Má drahá, pět hodin je pět hodin, ne dvacet minut po,“ opáčila paní Macallisterová a uhladila si stříbřité vlasy, které Peggy svou zbrklostí nechtěně rozcuchala.

„U oběda jsem se strašně dobře bavila a zůstala jsem, abych si s Maud o všem popovídala. Požádala mě, abych jí šla za družičku, víš?“

„Slyšela jsi tam ty novinky?“

„Novinky? Jaké novinky?“

„Paní Trevorová byla zavražděna!“

„Paní Trevorová – zavražděna!“ Peggy málem upustila šálek čaje na podlahu.

„Opravdu bych si přála, Peggy, abys přestala opakovat moje slova. Je velmi nepříjemné žít s ozvěnou.“

„Ach, babičko, prosím, řekni mi o tom hned všechno.“

„No, podle Večerníku... Co je, Hurley?“ zeptala se, když to individuum slavnostně vstoupilo do místnosti.

„Pan Tillinghast přišel za vámi a slečnou Margaret, madam.“

„Uveďte ho dál. Tak, Peggy, nejspíš se ty zprávy dozvíme z první ruky. Dobrý večer, Dicku.“

Mladík se staromódně zdvořile uklonil nad její krásně tvarovanou rukou s modrými žilkami. Z jeho čisté pleti a nádherné postavy se dalo vyčíst, že žije v čistotě a hodně sportuje v přírodě. Paní Macallisterová ho měla velmi ráda.

„Předpokládám, že probíráte všeříkající téma,“ řekl po pozdravu Peggy.

„Četla jsem to.“

Paní Macallisterová podržela noviny s vlajícími titulky:

*NEJODPORNĚJŠÍ VRAŽDA
MRS. TREVOROVÁ ZABITA
JE LUPIC VRAH?*

„Policie jednala velmi rychle a zaslouží si velkou pochvalu,“ řekl Dick.

„No,“ poznamenala paní Macallisterová pomalu, „zloděje už chytili, ale jestli je i vrahem, to se teprve ukáže.“

„To je pravda, ale sotva o tom lze pochybovat. Nic nebylo ukradeno, proto se dá celkem snadno předpokládat, že paní Trevorová, vyrušena nějakým hlukem, sešla dolů do kanceláře, aby to prozkoumala, a byla zabita. Měl už otevřený trezor, probodl ji a pak ji tam zamkl. Pravděpodobně neudržel na uzdě nervy a utekl, aniž by se zastavil a ukradl, pro co si přišel.“

„Můj drahý Dicku! Tvoje teorie by možná odpovídala, kdyby šlo o jakoukoli jinou ženu, ale paní Trevorová – ta by se netrápila, ani kdyby se v kanceláři strhla průtrž mračen. Byla prostě vždy v poklidu a nad věcí. A co se týče...“ Své pocity paní Macallisterová nedokázala přesně vyjádřit.

„Říkám, nejste na ni trochu přísná? Nevím, kdy jsem viděl krásnější ženu, navíc tak oblíbenou...“

„U mužů,“ doplnila ho paní Macallisterová suše.

Dick se rozesmál. „Každopádně, policie zjistila, že zloděj vnikl do domu oknem na schodišti, které vede na střechu komorníkovy spižírny. Pro aktivního člověka je to snadný výstup. Všechna okna v prvním patře jsou silně zamřížovaná. Zjistili, že jedno z malých skel je vyříznuté a okno odemčené, i když zavřené. Obávám se, že náš přítel, zloděj, bude mít těžké dokazovat svou nevinu.“

„To je strašné,“ zasténala Peggy, která si četla novinový popis tragédie. „Musím hned jít a nechat Beatrice vzkaz,“ začala vstávat.

„Sedni si klidně, dítě, právě jsem se vrátila od Trevorů a nechala jsem tam vzkazy od tebe i ode mě.“

„Viděla jsi Beatrici, babičko?“

„Ne, jen toho odporného Alfreda Clarka. Nemůžu ho vystát, je takový...“ Lovila slova. „Řekl mi, že Beatrice a generální prokurátor se s nikým od té vraždy nesetkává.“

„Beatrice musí být strašně rozrušená, chudinka.“

„Nevěděla jsem, že se mezi nimi byla tak velká láska?“

„Nebyla,“ přiznala Peggy. „Paní Trevorová se k ní chovala naprosto příšerně.“

„To je pro mě novinka,“ řekl Dick a pomohl si dalším sendvičem.

„Beatrice není ten typ, který by své problémy ventiloval na veřejnosti,“ odpověděla Peggy, „a se mnou toho taky nikdy moc nenamluvila, ale nemohla jsem si nevšimnout spousty věcí. Mám oči.“

“To máš,“ pomyslel si Dick, který už dávno jim padl za oběť.

„Včera večer jsme se šli s Beatrice společně pobavit. Zastavila jsem se pro ni a ona se přímo v kočáře zhroutila a rozplakala. Těsně předtím, než jsem tam přijela, měla hroznou scénu s macechou.“

Museli jsme půl hodiny jezdit kolem, než se vzpamatovala natolik, aby mohla vstoupit do tanečního sálu.“

„Kvůli čemu se pohádaly?“ zeptala se paní Macallisterová s velkým zájmem.

„To mi neřekla.“

„Proboha, to je ale herečka,“ vyhrkl Dick. „Několikrát jsem s ní tančil a připadalo mi, že si to náramně užívá.“

Peggy si odfrkla; o vnímavosti obyčejných mužů neměla valné mínění; pak svůj nesouhlas okořenila úsměvem, který ukázal její pěkné dolíčky, čímž poslala Dicka do sedmého nebe blaženosti.

„Jaké národnosti byla paní Trevorová?“ zeptala se paní Macallisterová, když vyšla z temné pracovny.

„Byla to Italka,“ odpověděl pohotově Dick.

„Ne, Dicku, myslím, že se mýlíš. Jsem si jistá, že byla Španělka,“ prohlásila Peggy. „Mluvila bezchybně španělsky.“

Paní Macallisterová zavrtěla hlavou. „To nic nedokazuje. Mluvila francouzsky jako Pařížanka a také plynule italsky. Jediný jazyk, v němž se u ní projevoval přízvuk, byla angličtina.“

„Beatrice mi řekla, že se za svobodna jmenovala de Beaupré, takže možná byla francouzského původu,“ pokračovala Peggy. „Pan Trevor se s ní seznámil v Londýně. Vzali se o šest týdnů později velmi tiše a Beatrice se o tom dozvěděla až po obřadu.“

„Vskutku?“ Paní Macallisterová se zachmuřeně usmála. „Svatba ve spěchu, pokání ve volném čase.“

„Ale protože je právník, možná jen přirozeně rychle si vyžehlil oblek,“ přerušil ji Dick a mužně se postavil za své pohlaví. „Udělal bych totéž, kdybys mi dala šanci,“ dodal vroucně stranou k Peggy, jejíž jedinou odpovědí byl ruměnc.

„Nemluvte mi o právnících,“ opáčila paní Macallisterová, která měla nepříjemné vzpomínky na hořký soudní spor s jedním ze svých příbuzných. „Jeich způsoby jsou otřesné. Ale přiznám se, že bych opravdu ráda zjistila, kdo byla paní Trevorová před svatbou.“

„Proč, babičko, vždyť jsem ti právě řekla, že byla mademoiselle de Beaupré.“

„Jediná de Beaupré, o které jsem kdy slyšela, Peggy, je Anne de Beaupré. A dovedu si představit, že od svaté Anny k Hélène, je daleko. Musíš jít?“ zeptala se, když Dick vstal.

„Ano. Musím poslat zvláštní příběh do filadelfských novin. Jestli se dozvím nějaké další podrobnosti o vraždě, zastavím se a řeknu vám je.“

„Díky, ale rozhodla jsem se, že se zúčastním vyšetřování, které se podle novin bude konat u Trevorů.“

„Babičko!“ vykřikla Peggy zděšeně.

„Nuž co, dítě, samozřejmě že jedu. Mám moc ráda záhady a kromě toho tam budou možná i zajímaví lidé.“

„A já taky,“ dodal Dick a uklonil se.

VÝSLECH

Podlá vražda vyvolala obrovskou senzaci nejen ve Washingtonu, ale i ve všech státech Unie. Trevorovi byli bombardováni telegramy a zvláštními dopisy a jejich dům obléhali novináři.

Paní Macallisterová měla pravdu; k vyšetřování se dostavila celá nóbl společnost, která se rvala a bojovala o vstup a prodírala se do Trevorova sídla spolu s obyvateli jihovýchodního Washingtonu a Anacostie.

Vyšetřování se mělo konat v knihovně, jejíž apartmá, skládající se ze salonu, knihovny a jídelny, bylo otevřeno pro veřejnost. Před dveřmi do kanceláře a přes čtvercové schodiště byl natažen provaz, aby se dav udržel v mezích. Uniformovaní policisté, kteří stáli v široké hale, upozorňovali ty, kteří se ze zvědavosti zdržovali v místnosti, kde došlo k tragédii, aby „šli dál“.

Paní Macallisterová, věrna svému slovu, dorazila dříve a s Peggy dostaly místa v knihovně. Když se rozhlížela kolem sebe, upoutala pozornost senátora Phillipse, který okamžitě vstal a připojil se k ní.

„To je hrozná záležitost,“ řekl senátor poté, co si vyměnili pozdravy. „Krásná paní Trevorová – tak mladá – tak fascinující!“

„Je to opravdu strašné,“ souhlasila paní Macallisterová s lehkým zachvěním. „Při představě, že by nějaká žena měla skončit takovým způsobem, mi tuhne krev v žilách. Nemohu při pomyšlení na to v noci spát. Viděl jste generálního prokurátora?“

„Ano. Poslal pro mě; byli jsme kamarádi z vysoké školy, víte. Nikdy jsem neviděl takové sebeovládání. Ten strašlivý šok snáší velmi statečně.“

Peggy se mezitím s nemocným srdcem rozhlížela kolem sebe a přemýšlela o mnoha krásných večerích, obědech a recepcích, kterých se v krásném domě Trevorových zúčastnila. Když se to všechno sečetlo, byla paní Trevorová ideální hostitelkou, protože kromě krásy měla i takt a společenský postřeh, a proto se vždy vyhnula společenským nástrahám, které ve složité washingtonské společnosti číhají na nepozorné. Jen večer před vraždou uspořádala paní Trevorová velký divadelní večírek a večeri a Peggy si vzpomněla, že nikdy neviděla svou hostitelku působit živěji a krásněji; a teď – “Uprostřed života jsme ve smrti”; ta slavnostní slova se Peggy vybavila, když sledovala, jak se koroner a porota trousí do místnosti a usedají kolem velkého stolu, který byl pro ně přinesen.

Na jedné straně byli s blokem a tužkou zaměstnání zástupci Associated Press a místních novin. Mezi nimi Peggy poznala Dicka Tillinghasta. Nějaká telepatie mu zřejmě napověděla o její přítomnosti, protože se otočil a oči se mu rozzářily potěšením, když se jí a paní Macallisterové vážně uklonil.

Senátor Phillips a paní Macallisterová si pozorně prohlíželi porotu. Uvědomovali si, jak moc může záležet na jejich inteligenci a dobrém úsudku. V tomto případě byli porotci zřejmě vybráni z vyšší

vrstvy společnosti než obvykle a senátor Phillips si s úlevou povzdechl, když ukázal na muže sedící na konci dlouhého stolu.

„Proč Pánbůh vůbec stvořil čtyři tak ošklivé muže?“ zeptal se šeptem paní Macallisterové.

„Aby ukázal svou moc,“ odpověděla rychle.

Všechny další poznámky přerušil koroner Wilson přísahou poroty. Poté byl zvolen jejich předák. Všichni svědci čekali v malé přijímací místnosti napravo od vstupních dveří. Každý vchod hlídali policisté.

„Prohlédli jste si místo tragédie a tělo oběti?“ zeptal se koroner.

„Ano, pane,“ odpověděl přednosta.

Pak koroner několika slovy stručně uvedl důvod slyšení. Prvním předvolaným svědkem byl doktor Davis. Poté, co řádně složil přísahu, se posadil na svědeckou židli čelem k porotě. Několika jasnými slovy uvedl, že ho zavolal Wilkins a že se ihned dostavil. Po příjezdu byl uveden do soukromé kanceláře.

„Uveďte prosím porotě, v jaké poloze jste paní Trevorovou našel.“

„Paní Trevorová klečela na jednom kolenu přímo uvnitř trezoru a levou rukou se tiskla ke dveřní zárubni, takže...“ a ilustroval svou výpověď. „Podle stavu jejího těla jsem usoudil, že byla mrtvá asi osm nebo devět hodin. Zorničky jejích otevřených očí byly velmi rozšířené.“

Jeden z porotců se naklonil dopředu a otevřel rty, jako by chtěl promluvit, pak se stáhl. Koroner si všiml jeho váhání.

„Chcete se svědka na něco zeptat?“ zeptal se.

„Já-já,“ byl zjevně zmaten pozorností, která na něj byla upřena. „Doktore, vždycky jsem si myslel, že když lidé umírají, zavírají se

jim oči.“

„Naopak,“ odpověděl doktor Davis suše. „Oči jim obvykle musí zavřít hrobník.“

„Nařídil jste odnést tělo, doktore?“ zeptal se koroner a pokračoval v prohlídce.

„Ano. Myslel jsem, že se paní Trevorová udusila ve vzduchotěsném sejfu. Teprve když jsem jí sundal šaty, objevil jsem malou ránu kousek stranou pod levým prsem. Při pitvě jsme nezjistili žádnou jinou příčinu smrti, paní Trevorová byla fyzicky i psychicky naprosto zdravá.“

„Nebyly tam žádné krvavé skvrny?“

„Žádné. Zbraň, která probodla srdce, se v ráně zlomila a zabránila jakémukoli výtoku krve ven. Krvácela vnitřně. Smrt byla pravděpodobně okamžitá.“

„Máte tu zbraň?“

„Ano. Zkoumal jsem ránu v přítomnosti zástupce koronera a doktora Wellse. Tady je.“

Okamžitě se ozvalo natahování krků, aby viděli malý předmět, který doktor Davis vytáhl z kapsy. Byl to kus ostré oceli dlouhý asi čtyři palce. Koroner ho předal porotě a pak pokračoval ve svých otázkách.

„Mohla si zranění způsobit sám?“

„Nemožné, ledaže by oběť byla levák.“

„A teď, doktore, k jakému druhu zbraně podle vás tento hrot patří?“

„No...“ doktor na okamžik zaváhal, „nemyslím si, že by se to dalo nazvat zbraní v obvyklém slova smyslu. Mně to připadá jako konec špendlíku na klobouk.“